

[Pürschel.]

rene med, at dette er ganske urigtigt. Betingelsen for at blive Nævning her i Landet er den, at man har Valgret, og den opfyldes jo i høj Grad baade af Overklassen og det, vi plejer at kalde Underklassen her i Landet, der jo ikke adskiller sig saa forfærdelig meget fra det, vi kalder Overklassen. Men det er ganske naturligt, at Tjenestekarle og Tjenestepiger er forholdsvis sjælden repræsenteret, fordi de i Regelen ikke er fastboende og derfor ikke kommer i Betragtning ved Nævningelisternes Udfærdigelse. — Der er visse Elementer af Overklassen, som er udelukkede fra at være Nævninger, det staar i Retsplejelovens § 70, hvis det ærede Medlem ønsker at se, hvem det er.

Saa talte det ærede Medlem om, at Domstolene i de kapitalistiske Samfund er Udtryk for det kapitalistiske Samfunds Aand. Ja, for saa vidt som Domstolene anvender de Love, der er gældende i et Samfund, og disse Love naturligvis er Udtryk for dette Samfunds Opfattelse, saa vidt maa Domstolene altid blive Udtryk for den Opfattelse, der er Samfundets. Men det er ikke i den Forstand den i Øjeblikket herskende Opfattelse, det er ikke en Stemning, som Domstolene giver Udtryk for, de giver Udtryk for den Samfundsopfattelse, der er bundfældet i Lovene, og saa er det ganske klart, at de Mennesker, der sætter sig det Maal paa den ene eller den anden Maade, paa lovlig eller ulovlig Maade, at vælte dette Samfund, Gang paa Gang maa støde imod disse Love.

Det er ganske naturligt, men det berettiger dem ikke til at tale om Klassejustits. Det er ganske urigtigt. Om en Klassejustits kan man meget bedre tale, naar man gaar til det, som man har gjort i Rusland under Kommunismens Kampperioder, og som man lejlighedsvis er vendt tilbage til i Rusland, at Domstolene dømmes efter deres revolutionære Overbevisning. Dér er man inde paa noget, hvor enhver Garanti mangler for den, der bliver stillet for Domstolene, dér er man inde paa noget, hvor blot Domstolenes øjeblikkelige Opfattelse af, hvad det nu er ønskeligt at faa gennemført, er normgivende for, hvad der fastslaas at være Ret. Dér kan man med Rette tale om Klassesdomstol.

Det glædede mig i høj Grad at høre den højtærede Justitsminister med al den Værdighed, som Ministeren raadede over, udtale, at Klassesdomstole havde vi lykkeligvis ikke her i Landet, det var en ganske urigtig Sigtelse. Jeg hørte det med saa meget større Glæde, som det er vel kendt,

at det ikke er saa forfærdelig mange Aar siden, at Statsministeren havde den anden Opfattelse, og Justitsministeren har jo nu den allerbedste Lejlighed til i det snævre Samarbejde, der er mellem de to Ministre, at overbevise Statsministeren om, at han paa dette Punkt har fejlet og fejlet alvorligt.

Saa talte Ministeren om, at jeg fremsatte højt mærkværdige og lidet værdige Udtalelser. Ja, det ved jeg jo, at jeg undertiden har den Ulykke at krænke den højtærede Minister. Min Tone behager undertiden ikke Ministeren, endog i den Grad, at Ministeren undlader at svare paa Spørgsmaal, som alle her i Salen mener, han helst skulde svare paa. Jeg tror, det vil være et for fjernt Maal for mig at sætte mig at naa til at tale saaledes, at Ministeren altid finder det velbehageligt at høre. (Modsigelse). Jo, det tror jeg, og derfor sætter jeg mig ikke dette Maal, men jeg sætter mig det Maal at sige lige rent ud, hvad jeg mener, enten det saa behager de høje Herrer her til venstre at høre det eller ikke.

Den højtærede Minister talte om, at Hagekorset ikke var notificeret, og — saa kom der en meget karakteristisk Udtalelse — at det var ikke i den Grad meddelt det danske Samfund, at det havde Krav paa Straffelovens Beskyttelse. Jeg forstaar aldeles ikke dette. Det er efter min Mening en ganske haabløs Tanke at ville tale om, at der i Ordet „anerkendt“ i Straffeloven skulde ligge noget om, at det danske Samfund skulde anerkende Hagekorset. Hvad vil det sige? Behøver vi at spørge Udlandet, om det vil anerkende Dannebrog? Vi meddeler dem, at saadan er det, der er ikke Tale om nogen Anerkendelse, og Meddelelsen kan jo ske paa mange Maader, bl. a. derigennem, at man hejser dette Flag paa sin offentlige Repræsentation.

Alle Mennesker her i Landet ved, at dette Flag er beordret som et Kendetegn, der skal føres af hele den tyske Handelsflaade og føres af den tyske Krigsflaade. Og hvis man i Udenrigsministeriet og i Justitsministeriet havde haft den Opfattelse, at der krævedes en Anerkendelse, for at Lovens Beskyttelse kunde træde i Kraft, hvorfor i al Verden meddeler man saa ikke det tyske Gesandtskab, at disse formelle Betingelser er ikke opfyldt, og derfor beklager man, at man ikke kan efterkomme den Anmodning, der rejses? Det er dog det eneste rigtige.

Men jeg forstaar, at Justitsministeriet altsaa har haft den Opfattelse, at denne Sag ikke kunde gennemføres. Det er det, Ministeren siger her i Dag, at det er hans Opfattelse — og det er jo ham, der bestemmer